

*
* *

Ես կուզէի արեւովառ
Անապատը ամայի,—
Ուր մեն-մենակ և վշտահար
Թափառէի ու լայի:

Աշխարհից դուրս ու սրտաբաց—
Անապատում ամայի
Տաք ժայռերը ամհւր գրկած՝
Համբուրէի ու լայի...

*
* *

Հիմա հեռաւոր, վեհ հիմալայեան
Այն սոսկավիթխար, վէս բարձունքներին
Յախոռն, ինչպէս արէկոծ ովկիան,
Ամպերն խոնւում մռայլ, մթագին:

Եւ մրրկայոյզ ամպրոպն է պայթում
Ժայռերին խոթհո, անեղադրորդ,
Բոռն, խօլական կայծակն է ճայթում...
—Եւ Հիմալայը կանգնած է խրոխտ:

Եւ պայքարի մէջ այդ որոտընդոտ
Այնտեղ է այժմ և Ոգիս ըմբոստ: